10213 - “Dinlerin Birliği”ne Davetin Hükmü

Soru

“Dinlerin birliği” (İslam, Yahudilik ve Hristiyanlığın birleştirilmesi) çağrısının hükmü nedir?

Detaylı cevap

Allah’a hamd olsun.

Daimî İlmî Araştırmalar ve Fetva Komitesi, kendisine ulaşan soruları ve medya organlarında yer alan “dinlerin birliği” çağrılarıyla ilgili görüş ve yazıları incelemiştir. Bu çağrılar; İslam, Yahudilik ve Hristiyanlığın tek bir çatı altında toplanmasını, cami, kilise ve havranın aynı mekânda inşa edilmesini, Kur’ân, Tevrat ve İncil’in tek bir kapak altında basılmasını ve benzeri uygulamaları kapsamaktadır. Ayrıca bu fikir etrafında düzenlenen konferanslar, sempozyumlar ve kurulan dernekler de değerlendirilmiştir.

Yapılan inceleme ve değerlendirme sonucunda komite şu hususları karara bağlamıştır:

Birincisi:

İslam akîdesinin temel esaslarından biri ve Müslümanların icmâ ettiği bir konulardan biri de şudur:

Yeryüzünde hak din yalnızca İslam’dır.
İslam, önceki bütün dinleri geçersiz kılan son dindir. Artık Allah’a ibadet edilecek geçerli bir din yalnızca İslam’dır.

Yüce Allah şöyle buyurur:
“Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim…”
“Kim İslam’dan başka bir din ararsa, ondan asla kabul edilmeyecektir…”

Dolayısıyla Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem’in gönderilişinden sonra geçerli olan din yalnızca

onun getirdiği dindir.

İkincisi:

İslam'ın temel inanç esaslarından biri de şudur:

Kur'ân-ı Kerîm, Allah katından indirilen son kitaptır.
Kendisinden önce indirilen Tevrat, Zebur ve İncil gibi bütün kitapları neshetmiş ve onların üzerinde hâkim kılınmıştır.

Artık Allah'a ibadet etmekte esas alınacak tek ilahî kitap Kur'ân'dır. Yüce Allah şöyle buyurmuştur: (Ey Muhammed! Sana da o Kitab'ı (Kur'an'ı) hak, önündeki kitapları doğrulayıcı, onları gözetici olarak indirdik. Artık, Allah'ın indirdiği ile aralarında hükmet ve sana gelen haktan ayrılıp da onların arzularına uyma..) Maide 48.

Üçüncüsü:
İman esaslarından biri de şudur ki: Tevrat ve İncil, Kur'ân-ı Kerîm ile neshedilmiştir. Ayrıca bu kitaplara zamanla ekleme ve çıkarma yoluyla tahrif ve değişiklik karışmıştır. Nitekim bu husus, Yüce Allah'ın kitabındaki birçok âyette açıkça beyan edilmiştir. Bunlardan bazıları şunlardır:

"İşte, verdikleri sözlerini bozmaları sebebiyledir ki onları lânetledik, kalplerini de kaskatı kıldık. Kelimeleri yerlerinden kaydırarak (tahrif edip) değiştiriyorlar. Akıllarından çıkarmamaları istenen şeylerden önemli bir kısmını da unuttular. (Ey Muhammed!) İçlerinden pek azı hariç, onların daima bir hainliğini görüyorsun. Yine de sen onları affet ve aldırış etme. Çünkü Allah, iyilik yapanları sever." Maide 13.

"Kitabı kendi elleriyle yazıp sonra da az bir bedel karşılığında satmak için 'Bu Allah katındandır' diyenlerin vay hâline! Ellerinin yazdıklarından dolayı vay onların hâline! Kazandıklarından dolayı vay onların hâline!" Bakara 79

"Onlardan (Kitap ehlinden) bir grup var ki, Kitab'dan olmadığı hâlde Kitab'dan sanasınız diye (okudukları) Kitap'tanmış gibi dillerini eğip bükerler ve, "Bu, Allah katındandır" derler. Hâlbuki o, Allah katından değildir. Bile bile Allah'a karşı yalan söylerler." Âl-i İmran 78.

Bu sebeple, bu kitaplardan doğru olan kısımlar dahi İslam ile neshedilmiştir; bunun dışındaki kısımlar ise ya tahrif edilmiş ya da değiştirilmiştir.

Ayrıca sabittir ki, Peygamber Efendimiz s.a.v, Ömer (radıyallahu anh)'ın yanında Tevrat'tan bir sahife gördüğünde öfkelenmiş ve şöyle buyurmuştur:
"Ey Hattâb'ın oğlu! Şüphe içinde misin? Ben onu size tertemiz ve apaçık getirdim! Kardeşim Mûsâ hayatta olsaydı, bana tâbi olmaktan başka bir yolu olmazdı."

(Ahmed, Dârimî ve diğerleri tarafından rivayet edilmiştir.)

Dördüncüsü:
İslam akîdesinin temel esaslarından biri de şudur ki: Peygamberimiz ve elçimiz Muhammed s.a.v, peygamberlerin ve resullerin sonuncusudur.

Nitekim Yüce Allah şöyle buyurur:
"Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir; fakat o, Allah'ın Resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur." Ahzab 40.

Buna göre, kendisine uyulması gereken tek peygamber Muhammed s.a.v'dir. Eğer önceki peygamberlerden biri hayatta olsaydı, onun da Peygamber Efendimiz'e uymaktan başka bir seçeneği olmazdı. Onların ümmetleri için de durum aynıdır.

Nitekim Yüce Allah şöyle buyurur:
"Hani Allah, peygamberlerden şöyle söz almıştı: 'Size kitap ve hikmet verdim; sonra yanınızdakini doğrulayan bir peygamber geldiğinde, ona mutlaka iman edecek ve ona yardım edeceksiniz.' 'Bunu kabul ettiniz ve bu hususta ağır bir sorumluluk yüklendiniz mi?' demişti. Onlar da: 'Kabul ettik' demişlerdi. Allah da: 'Öyleyse şahit olun, ben de sizinle beraber şahitlik edenlerdenim' buyurmuştu." âl-i İmran 81.

Ayrıca Allah'ın peygamberi Îsâ (aleyhisselâm), âhir zamanda yeryüzüne indiğinde Muhammed s.a.v'e tâbi olacak ve onun şeriati ile hükmedecektir.

Yüce Allah şöyle buyurur:

“Onlar ki, yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî peygambere uyarlar; o, kendilerine iyiliği emreder, kötülükten sakındırır; temiz şeyleri onlara helâl kılar, kötü şeyleri haram kılar; üzerlerindeki ağır yükleri ve zincirleri kaldırır. Ona iman edenler, ona saygı gösterenler, ona yardım edenler ve onunla birlikte indirilen nura uyanlar var ya, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.” Araf 157

Yine İslam inancının temel esaslarından biri de şudur ki: Muhammed s.a.v’in peygamberliği bütün insanlığa geneldir.

Nitekim Yüce Allah şöyle buyurur:
“Seni ancak bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik; fakat insanların çoğu bilmezler.”

Ve yine:
“De ki: Ey insanlar! Şüphesiz ben sizin hepinize gönderilmiş Allah’ın Resûlüyüm.”

Bunun gibi daha birçok âyet bu hakikati açıkça ortaya koymaktadır.

Beşincisi:

İslam’ın temel esaslarından biri de şudur ki; yeryüzünde İslam’a girmemiş olan Yahudi, Hristiyan ve diğer kimselerin – kendilerine hüccet ulaştıktan sonra – küfür üzere bulunduklarına inanmak, onları bu vasıfla isimlendirmek, Allah’a, Resûlü’ne ve müminlere düşman olduklarını kabul etmek ve onların cehennem ehlinden olduklarını kabul etmektir. Nitekim Yüce Allah şöyle buyurur:
“Kitap ehlinden inkâr edenler ile Allah’a ortak koşanlar, kendilerine apaçık delil gelinceye kadar (küfürden) ayrılacak değillerdi.” (Beyyine, 1)

Yine şöyle buyurur:
“Şüphesiz, ehl-i kitaptan inkâr edenler ile müşrikler, içinde ebedî kalacakları cehennem ateşindedirler. İşte onlar yaratılmışların en kötüleridir.” (Beyyine, 6)

Bir başka ayette:
“Bu Kur’an bana, sizi ve ulaştığı herkesi onunla uyarayım diye vahyedildi.” (En‘âm, 6/19)

Ve yine:
“Bu, insanlara bir bildiridir; onunla uyarılsınlar diye…” (İbrahim, 14/52)

Bunun dışında daha birçok ayet bulunmaktadır. Sahih-i Müslim’de de Peygamber şöyle buyurmuştur:
“Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, bu ümmetten Yahudi veya Hristiyan herhangi biri beni işitir de sonra benimle gönderilene iman etmeden ölürse mutlaka cehennem ehlinden olur.”

Bu sebeple, Yahudi ve Hristiyanları tekfir etmeyen kimse de – şer‘î kaide gereği – kâfir sayılır. Zira kaide şöyledir: “Kendisine hüccet ulaştıktan sonra kâfiri tekfir etmeyen kimse de kâfir olur.”

Altıncısı:

Bu itikadî esaslar ve şer‘î hakikatler çerçevesinde, “dinlerin birliği”ne çağrı yapmak, onları birbirine yaklaştırmak ve tek bir kalıp içinde eritmeye çalışmak; son derece kötü ve hilekâr bir davettir. Bunun hedefi, hakkı batılla karıştırmak, İslam’ı yıkmak, temellerini sarsmak ve Müslümanları topluca dinden uzaklaştırmaktır. Nitekim Yüce Allah şöyle buyurur:
“Onlar güçleri yetse sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmaya devam ederler.” (Bakara, 217)

“Onlar kendileri inkâr ettikleri gibi sizin de inkâr etmenizi isterler ki böylece eşit olasınız.” (Nisâ, 89)

Yedincisi:

Bu günahkâr çağrının sonuçlarından biri de İslam ile küfür, hak ile batıl, hayırlı ile münker arasındaki farkların ortadan kaldırılmasıdır. Böylece Müslümanlarla kâfirler arasındaki ayrım çizgisi silinmekte; ne velâ (dostluk/bağlılık) ne berâ (uzak durma), ne de Allah’ın kelimesini yüceltmek için cihad ve mücadele anlayışı kalmaktadır. Oysa Yüce Allah şöyle buyurur:
“Kendilerine kitap verilenlerden Allah’a ve ahiret gününe iman etmeyen, Allah’ın ve Resûlünün haram kıldığını haram saymayan ve hak din İslâm’ı din edinmeyen kimselerle, küçülerek (boyun

eğerek) kendi elleriyle cizyeyi verinceye kadar savaşın.” (Tevbe, 29)

Ve yine şöyle buyurur:
“Müşriklerle, onların sizinle topyekûn savaştıkları gibi siz de topyekûn savaşın ve bilin ki Allah, takva sahipleriyle beraberdir.” (Tevbe, 36)

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur:
“Ey iman edenler! Sizden olmayanlardan hiçbir sırdaş edinmeyin. Onlar size fenalık etmekten asla geri kalmazlar. Hep sıkıntıya düşmenizi isterler. Onların kinleri konuşmalarından apaçık ortaya çıkmıştır. Kalplerinde gizledikleri ise daha büyüktür. Eğer düşünürseniz size âyetleri açıkladık.” (Âl-i İmrân 118)

Sekizincisi:
Dinlerin birliği çağrısı, eğer bir Müslümandan sadır olursa, bu açık bir irtidat sayılır. Çünkü bu düşünce, İslam akidesinin temel esaslarıyla çelişir; Allah’a karşı küfre rıza göstermeyi, Kur’an’ın doğruluğunu ve kendinden önceki bütün din ve şeriatları neshettiği gerçeğini iptal etmeyi gerektirir. Bu sebeple bu fikir, şer‘an reddedilmiş olup, İslam’daki bütün teşrî delilleriyle —Kur’an, sünnet ve icmâ ile— kesin olarak haramdır.

Dokuzuncusu:
Yukarıda zikredilen esaslara binaen:

1. Allah’ı Rab, İslam’ı din ve Muhammed’i peygamber ve elçi olarak kabul eden bir Müslümanın, bu sapkın düşünceye davet etmesi, ona teşvik etmesi, Müslümanlar arasında yaymaya çalışması caiz değildir. Hele ki bu çağrıya icabet etmesi, onun konferans ve toplantılarına katılması ve bu çevrelere mensup olması asla caiz olmaz.
2. Bir Müslümanın Tevrat ve İncil’i tek başına basması dahi caiz değildir; hele ki onları Kur’an ile birlikte tek bir kapak altında yayımlaması hiç caiz değildir. Bunu yapan veya buna çağıran kimse açık bir sapıklık içindedir. Zira bu, hak olan Kur’an ile tahrif edilmiş yahut hükmü kaldırılmış olan (Tevrat ve İncil) metinleri aynı makamda tutmaktır.
3. Yine bir Müslümanın “aynı kompleks içinde cami, kilise ve mabed inşa etme” çağrısına icabet

etmesi de caiz değildir. Çünkü bu, Allah'a İslam dışında bir dinle ibadet edildiğini kabul etmek, İslam'ın diğer dinler üzerindeki üstünlüğünü inkâr etmek ve yeryüzünde üç dinin eşit olduğu, insanların dilediklerileyle dindar olabilecekleri yönünde maddî bir davet anlamına gelir. Bu ise İslam'ın kendinden önceki dinleri neshettiği hakikatini inkâr etmektir. Böyle bir şeyi kabul etmek, buna inanmak veya buna razı olmak küfür ve sapıklıktır. Çünkü bu, Kur'an'a, sahih sünnete ve Müslümanların icmâına açıkça aykırıdır; ayrıca Yahudi ve Hristiyanların yaptıkları tahriflerin Allah katından olduğunu kabul etmek anlamına gelir. Allah bundan münezzehtir.

Aynı şekilde kiliselere "Allah'ın evleri" denilmesi ve içindekilerin Allah'a sahih ve makbul bir ibadetle kulluk ettiklerinin söylenmesi de caiz değildir. Zira bu ibadet, İslam dini üzere değildir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:
"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bu ondan asla kabul edilmeyecektir ve o, ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır." (Âl-i İmrân 85)

Bilakis bu yerler, Allah'a karşı küfrün işlendiği mekânlardır —Allah bizi küfürden ve ehlinden korusun. Nitekim Şeyhülislam İbn Teymiyye şöyle demiştir:
"Sinagog ve kiliseler Allah'ın evleri değildir; Allah'ın evleri ancak mescitlerdir. Aksine onlar, içinde Allah'a küfredilen mekânlardır. Her ne kadar içinde Allah'ın adı anılsa da, mekânlar ehline göredir; onların ehli de kâfirlerdir. Dolayısıyla bunlar, kâfirlerin ibadet yerleridir."

Onuncusu:
Bilinmesi gereken hususlardan biri de şudur ki: Kâfirleri genel olarak, Ehl-i Kitap'ı ise özellikle İslam'a davet etmek Müslümanlar üzerine vaciptir. Bu, Kitap ve Sünnet'te yer alan açık naslarla sabittir. Ancak bu davet, ancak hakikati açıkça beyan etmek ve en güzel yöntemle mücadele etmek suretiyle yapılır; İslam'ın herhangi bir hükmünden taviz vermek suretiyle değil. Bu davetin gayesi, onların İslam'a ikna olup ona girmelerini sağlamak yahut en azından üzerlerine hüccetin ikame edilmesidir ki, helak olan açık bir delille helak olsun, yaşayan da açık bir delille yaşasın.

Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurur:
"De ki: Ey kitap ehli! Sizinle bizim aramızda ortak olan bir söze gelin: Allah'tan başkasına ibadet

etmeyelim, O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah’ı bırakıp da birbirimizi rabler edinmeyelim. Eğer yüz çevirirlerse, ‘Şahit olun ki biz Müslümanlarız’ deyin.” (Âl-i İmrân 64)

Buna karşılık, onlarla tartışmak, görüşmek ve diyalog kurmak; onların arzularına boyun eğmek, hedeflerini gerçekleştirmek ve İslam’ın bağlarını çözmek, iman esaslarını zedelemek maksadıyla olursa, bu batıldır. Bunu Allah da, Resûlü de, müminler de kabul etmez. Onların uydurduklarından Allah’a sığınırız.

Allah Teâlâ şöyle buyurur:
“Sana indirdiğimizin bir kısmından seni saptırmalarına karşı onlardan sakın.” (Mâide 49)

Bu açıklamaları ortaya koyan ve insanlara beyan eden komisyon; genel olarak bütün Müslümanlara, özel olarak da ilim ehline, Allah’a karşı takvalı olmalarını, O’nu murakabe etmelerini, İslam’ı korumalarını, Müslümanların akidesini sapıklıklardan ve onun davetçilerinden, küfürden ve ehlinden muhafaza etmelerini tavsiye eder ve onları bu tür fikrî çağrılara karşı uyarır.